

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 351

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 mai 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 423 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 304 și art. 312 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 518 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	8-10
Decizia nr. 428 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	3-4	Decizia nr. 520 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) și art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	10-11
Decizia nr. 434 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2), (2 ¹) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	5-6	Decizia nr. 521 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	11-12
Decizia nr. 495 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și ale art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	7-8	Decizia nr. 524 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, ale art. 31 alin. (1) și ale art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	13-14
		Decizia nr. 597 din 5 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 423**

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 304 și art. 312 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 304 și art. 312 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coby” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 10.266/193/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.266/193/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 304 și art. 312 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Coby” — S.R.L. din Botoșani cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 6.577 din 7 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Botoșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 24 din Constituție, deoarece „contravenientul nu are posibilitatea să își construiască o apărare eficientă, existând un evident dezechilibru între poziția procesuală a organului constatator și poziția procesuală a contravenientului”. De asemenea, „cazurile extrem de limitative în care se poate formula un recurs, ca și procedura sumară de judecare reduc în mod nelegal șansele recurentului, fiind

aproape imposibilă casarea și rejudecarea unei decizii judecătorești evident nelegale”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 și art. 34 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 304 și art. 312 din Codul de procedură civilă.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că susținerile autorului excepției țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanța de judecată, fără a fi veritabile critici de constituționalitate. Doar instanța de judecată are competența ca, pe baza probelor existente la dosarul cauzei, să se pronunțe atât privitor la legalitatea, cât și la temeinicia măsurilor contravenționale principale și complementare aplicate.

De altfel, autorul excepției nu precizează concret în ce constă încălcarea art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare invocat în susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate, fiind nemulțumit de soluțiile legislative cuprinse în acestea.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 și art. 34 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 304 și art. 312 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coby” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 10.266/193/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 428

din 7 aprilie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Federal Auto” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 7.226/320/2009 al Judecătoriei Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.991D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 3.010D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Federal Auto” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 354/173/2010 al Judecătoriei Adjud.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele mai sus menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.010D/2010 la Dosarul nr. 2.991D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.226/320/2009, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Federal Auto” — S.R.L. cu sediul social în Târgu Mureș, petent într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

Prin Încheierea din 23 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 354/173/2010, **Judecătoria Adjud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Federal Auto” — S.R.L. cu sediul social în Târgu Mureș, petent într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 contravin prevederilor constituționale ale

art. 21, 24 și 53, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În acest sens, arată, în esență, că textul de lege criticat restrânge dreptul contravenientului de a-și formula într-un termen rezonabil și în mod corespunzător apărarea.

Instanțele de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.*

(2) *Partea vătămată poate face plângere numai în ceea ce privește despăgubirea, iar cel căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, numai în ceea ce privește măsura confiscării.*”

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 14 Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege atacat a mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din prisma unor critici similare și cu raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale.

În acest sens este, de pildă, Decizia nr. 906 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2007, prin care Curtea a statuat că „În această materie, ca de altfel oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind, astfel, abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale tuturor părților. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea unui eventual litigiu cu celeritate, în absența acestuia plângerea putând fi formulată oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-un proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii prevăzute de lege”.

De asemenea, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.442 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 13 ianuarie 2011, asupra unei excepții de neconstituționalitate identice, ridicată de același autor, Societatea Comercială „Federal Auto” — S.R.L. din Târgu Mureș, în fața aceleiași instanțe de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Federal Auto” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 7.226/320/2009 al Judecătorei Târgu Mureș și în Dosarul nr. 354/173/2010 al Judecătorei Adjud.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 434

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2), (2¹) și (4)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2), (2¹) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Țura Armada Victoria în Dosarul nr. 7.817/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal răspunde reprezentantul convențional al Societății Comerciale „Bactolact” — S.R.L. din București, precum și partea Tofalvi Andreiu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Societății Comerciale „Bactolact” — S.R.L. din București, precum și părții Tofalvi Andreiu, care lasă soluționarea excepției de neconstituționalitate la aprecierea Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.817/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2), (2¹) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Țura Armada Victoria într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de administratorul special în temeiul art. 18 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 85/2006.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că textele legale criticate permit numirea de către creditorul/creditorii majoritari a administratorului judiciar, care, evident, în cursul procedurii insolvenței îi va avantaja. În aceste condiții, debitorul și creditorii minoritari nu au nicio părghie pentru a-și apăra interesele față de un administrator judiciar ostil și părtinitor; mai mult, remunerația administratorului judiciar va fi suportată din avera debitorului, ceea ce este inechitabil, mai ales în situația în care creditorul majoritar ar putea stabili o remunerație care să depășească inclusiv propria creanță sau chiar masa pasivă. De asemenea, în accepțiunea textelor criticate, judecătorul-sindic devine un simplu „notar”, neputând cenzura voința creditorului/creditorilor majoritari. Astfel, în opinia autorului excepției, există o încălcare a dispozițiilor art. 21, 44 și 126 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 alin. (2), (2¹) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 19 alin. (2), (2¹) și (4): „(2) *La recomandarea comitetului creditorilor, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. În cazul în care remunerația se va achita din fondul constituit conform prevederilor art. 4, aceasta va fi stabilită de către judecătorul-sindic, pe baza criteriilor stabilite prin legea privind profesia de practician în insolvență. Creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic.*

(2¹) *Creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar sau lichidator în locul administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să îi stabilească remunerația. [...]*

(4) *Dacă în termenul stabilit la alin. (3) decizia adunării creditorilor sau a creditorului ce deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor nu este contestată, judecătorul-sindic, prin încheiere, va numi administratorul judiciar propus de creditorii sau de creditorul ce deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, dispunând totodată încetarea atribuțiilor administratorului judiciar provizoriu pe care l-a desemnat prin sentința de deschidere a procedurii.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 126 privind căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil, precum și art. 1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 898 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009, a constatat constituționalitatea art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 în raport cu critici similare de

neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că dispozițiile art. 19 alin. (2¹) au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, pentru asigurarea respectării principiului celerității procedurii, protecției creditorilor și desfășurării adecvate a activității practicienilor în insolvență, așa cum reiese din nota de fundamentare a acestei ordonanțe a Guvernului. Astfel, s-a dat posibilitatea creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor să desemneze, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau lichidator în locul administratorului judiciar sau lichidatorului provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu sau, după caz, lichidatorul provizoriu și să-i stabilească remunerația. Curtea a observat că, potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, text nemodificat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Cu privire la aceste dispoziții de lege, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 619/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, a statuat că adunarea creditorilor este convocată pentru a decide în toate aspectele importante ale procedurii prevăzute de lege, iar pentru facilitarea luării deciziilor în cadrul acestui organ colegial sunt prevăzute două modalități de vot, ambele bazate pe criteriul valorii creanțelor. Regula în această materie este stabilită de dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul titularilor unei majorități, prin valoare, a creanțelor prezente. Există situații speciale, cum este aceea a desemnării unui administrator judiciar sau a unui lichidator, motivate de importanța sporită a unor astfel de decizii, pentru care legea impune o majoritate specială, și anume votul creditorilor care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor. Opțiunea legiuitorului pentru criteriul valorii, și nu pentru cel al numărului creditorilor este justificată de principalul obiectiv al procedurii insolvenței, respectiv recuperarea creanțelor asupra averii debitorului. Or, în măsura în care repartizarea sumelor ce rezultă din lichidarea bunurilor debitorului se face, în cadrul aceleiași clase de creditori, proporțional cu valoarea creanțelor, este firesc ca deciziile privitoare la aspectele importante ale procedurii să fie luate prin raportare la valoarea creanțelor, iar nu la numărul creditorilor.

Având în vedere aceste considerente, Curtea a reținut că, potrivit art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic confirmă, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat de creditorul ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, iar, în conformitate cu prevederile alin. (3) al art. 19 din aceeași lege, ceilalți creditori pot contesta la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, decizia creditorului care deține cel puțin 50%, prevăzută la alin. (2¹), în termen de 3 zile de la data publicării acesteia în Buletinul

procedurilor de insolvență. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 nu contravin prevederilor art. 21 din Legea fundamentală.

De asemenea, prin Decizia nr. 900 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 18 august 2009, Curtea a statuat că, deși adunarea creditorilor desemnează administratorul judiciar sau lichidatorul, stabilindu-i și remunerația, sau confirmă administratorul judiciar ori lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic, acest fapt nu poate avea ca o consecință încălcarea principiului potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, consacrat prin art. 126 alin. (1) din Constituție, deoarece această desemnare este confirmată de judecătorul-sindic prin încheiere, iar ceilalți creditori pot contesta decizia de desemnare la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, în condițiile art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006. Prin Decizia nr. 572 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, Curtea a mai statuat că reglementarea atribuțiilor administratorului judiciar și ale lichidatorului nu atrag restrângerea accesului la justiție.

Mai mult, prin Decizia nr. 271 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 20 aprilie 2010, Curtea a stabilit că judecătorul-sindic poate controla măsura înlocuirii lichidatorului sau administratorului judiciar dispusă de adunarea creditorilor ori de creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor numai pentru motive de legalitate. O asemenea limitare a controlului judecătoresc ține de specificul procedurii insolvenței, mai precis de rolul crescut pe care creditorii trebuie să îl dețină în procesul de urmărire și recuperare a creanțelor lor. În schimb, în temeiul art. 11 lit. d) din lege, judecătorul-sindic are competența de a înlocui, pentru motive temeinice, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, Curtea reține că cele stabilite în deciziile menționate sunt valabile *mutatis mutandis* și în privința dispozițiilor art. 19 alin. (2) și (4) din Legea nr. 85/2006.

Distinct de cele de mai sus, Curtea observă că dispozițiile legale criticate nu prevăd nici explicit și nici implicit posibilitatea creditorului/creditorilor majoritari de a avansa o remunerație disproporționată pentru administratorul judiciar. De altfel, practic, dacă s-ar avansa o remunerație disproporționată, s-ar ajunge la situația ca nici creditorul în cauză să nu își poată recupera creanța. Mai mult, în temeiul art. 11 lit. d) din lege, judecătorul-sindic are competența de a înlocui, pentru motive temeinice, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul. Deci, chestiunea opusă Curții de către autorul excepției vizează mai degrabă o situație ipotetică decât conținutul normativ al textului de lege criticat, astfel încât nu se poate reține aplicabilitatea în speță a art. 44 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2), (2¹) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Țura Armada Victoria în Dosarul nr. 7.817/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 495

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și ale art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și ale art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.831D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției vizează modificarea normelor criticate, în sensul instituirii unor condiții mai oneroase în sarcina creditorilor care solicită deschiderea procedurii insolvenței. Or, critica cu un atare obiect excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 38.003/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și ale art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o cerere întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile legale criticate instituie condiții de admisibilitate a cererilor formulate în baza Legii nr. 85/2006, referitoare la cuantumul minim al creanței și la cuantumul taxei de timbru, mult prea permissive, fapt ce este de natură a crea posibilitatea creditorilor de a promova acțiuni șicanatorii care pot bloca activitatea societății pretins debitoare. Inegalitatea în fața legii dintre creditor și debitor poate genera grave abuzuri de drept, cu consecințe importante asupra patrimoniului și a libertății economice a debitorului.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Astfel, specificul procedurii insolvenței a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, derogatorii de la

dreptul comun, iar valoarea taxelor de timbru este stabilită de lege în mod diferit în funcție de obiectul acțiunilor introduse la instanțe, legiuitorul fiind singurul competent a decide cu privire la aceste aspecte.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora *„cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, este de 30.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii pe economie”*.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, dispoziții potrivit cărora: *„În materie comercială, se taxează următoarele cereri: [...]*

c) acțiuni, cereri și contestații introduse în temeiul Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței Guvernului nr. 10/2004 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2004 — 120 lei.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — egalitatea în drepturi, art. 24 — dreptul la apărare, art. 44 — dreptul de proprietate privată, art. 45 — libertatea economică și art. 124 alin. (2) — înfăptuirea justiției. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la convenție.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 au fost modificate prin art. 1 pct. 2

din Legea nr. 169/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, în sensul că „valoarea-prag reprezintă cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului. Acesta este de 45.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii brute pe economie/pe salariat”.

Aspectele referitoare la existența unor condiții privind deschiderea procedurii insolvenței au mai fost supuse analizei Curții Constituționale și cu alte prilejuri. Astfel, prin Decizia nr. 1.416 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2011, Curtea a reținut că legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit cuantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Acest mod de reglementare este în perfect acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune omogenitate, astfel încât situații diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

Cât privește dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997, Curtea constată că legiuitorul se bucură, de asemenea, potrivit

art. 139 alin. (1) din Constituție, de atributul exclusiv de a stabili cuantumul taxelor judiciare de timbru. Plata acestei taxe reprezintă contravaloarea serviciului public pe care statul îl pune la dispoziția justițiabilului pentru apărarea drepturilor sale pe calea justiției, iar nu o modalitate de apărare a unor persoane împotriva eventualelor acțiuni ce ar putea fi îndreptate împotriva lor. Așadar, o eventuală restrângere a dreptului la un proces echitabil nu ar putea fi pusă în discuție decât de cel căruia îi incumbă plata unei astfel de taxe, iar nu de către partea adversă.

Dincolo de aceste argumente, din analiza motivelor invocate de autorul excepției de neconstituționalitate rezultă nemulțumirea acestuia față de cuantumul creanței care îl îndreptățește pe creditor să solicite instanței deschiderea procedurii insolvenței debitorului, precum și față de cuantumul taxei de timbru aferente acțiunilor, cererilor și contestațiilor introduse în temeiul Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, considerate ca fiind mult prea permissive și, prin urmare, susceptibile de a genera abuzuri din partea creditorilor. Or, Curtea constată că aceste susțineri nu pot fi reținute, iar excepția urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.”

Pe de altă parte, Curtea reține că, ulterior sesizării sale, dispozițiile art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 au fost modificate în sensul dorit de autorul excepției, respectiv cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, a fost mărit la 45.000 lei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și ale art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Final Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 38.003/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 518

din 19 aprilie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (3)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean	— președinte	Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Ion Predescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omega Is Communications” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 27.258/245/2009 al Judecătoriai Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 27.258/245/2009, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Omega Is Communications” — S.R.L. din Iași într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (2) și art. 53 alin. (2). În acest sens, arată că art. 136 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 „crează o situație profund inechitabilă în condițiile în care subiecții unor raporturi juridice contractuale civile/comerciale încheiate cu autoritățile publice, dar nu contencioase, ci în raporturi legate de modul de administrare a patrimoniului privat, devin subiectul pasiv al unei executării silite, pe când subiecții unor raporturi juridice perfect similare, dar încheiate cu orice alte persoane, nu pot fi supuși executării silite decât după ce o instanță judecătorească a pronunțat o hotărâre de obligare a lor la plată”.

Judecătoria Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 136 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007,

cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: *„Creanțele bugetare care se încasează, se administrează, se contabilizează și se utilizează de instituțiile publice, provenite din venituri proprii și cele rezultate din raporturi juridice contractuale, precum și creanțele care se încasează, se administrează, se contabilizează și se utilizează de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., provenite din fondurile alocate de la bugetul de stat, se execută prin organe proprii, acestea fiind abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asiguratorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (3) — *Accesul liber la justiție*, art. 53 alin. (2) — *Restrângerea unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 124 alin. (2) — *Înfăptuirea justiției*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că susținerea potrivit căreia prevederile legale criticate creează o inegalitate juridică între autoritățile publice locale și contribuabilii persoane juridice, în ceea ce privește modalitatea de constituire a titlurilor executorii, nu este întemeiată, deoarece reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza acesteia, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. De altfel, principiul constituțional consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și nu la egalitatea cetățenilor cu autoritățile publice.

De asemenea, Curtea constată că nu este întemeiată nici susținerea referitoare la încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție privind liberul acces la justiție, prin pretinsa excludere a controlului instanței de judecată asupra constituirii titlului executoriu în materia executării silite a creanțelor bugetare, dat fiind faptul că legiuitorul a reglementat posibilitatea persoanelor interesate de a contesta orice act de executare silită, în condițiile procedurale stabilite de lege. Astfel, potrivit art. 172 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură fiscală, *„Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare [...]”*, iar potrivit alin. (4) al aceluiași articol *„Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”*.

Procedura executării silite a creanțelor fiscale asigură garanții suficiente pentru ocrotirea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare, prin însuși faptul că oferă posibilitatea de a contesta executarea, iar în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înșeși executării silite, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia.

Deoarece, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege, legiuitorul are latitudinea de a stabili modalitatea stingerii creanțelor fiscale prin executare silită.

În aceste condiții nu poate fi primită nici critica referitoare la înfrângerea art. 53 alin. (2) din Constituție, întrucât nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Omega Is Communications” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 27.258/245/2009 al Judecătorei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 520

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) și art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) și art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Dragoș Octavian Bărboiu în Dosarul nr. 4.860/333/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.860/333/2008, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) și art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul recurent Dragoș Octavian Bărboiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și art. 23 alin. (11),

precum și prevederilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată, în esență, că faptele contravenționale reprezintă fapte de natură penală în sensul Convenției și, în aceste condiții, urmează să li se aplice toate principiile și garanțiile procesual-penale. Or, art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 prevede că aceasta se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, situație în care sarcina probei îi incumbă contravenientului, ceea ce este inadmisibil. Se produce astfel o răsturnare a prezumției de nevinovăție, întrucât contravenientul este considerat vinovat până ce nu face dovada contrară.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 alin. (1) și art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 34 alin. (1): „*Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*”;

— Art. 47: „*Dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 197 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, și Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a stabilit că „legislația contravențională din România, similară celei germane, intră sub prevederile art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Astfel, Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz,

instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, a statuat că, „deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală”. O asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punctul de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) și art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Dragoș Octavian Bărboiu în Dosarul nr. 4.860/333/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 521

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	—președinte	Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Ion Predescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Gheorghe Ghiurău și Lia Ghiurău în Dosarul nr. 3.180/271/C/2008-R al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.180/271/C/2008-R, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.** Excepția a fost ridicată de recurenții Gheorghe Ghiurău și Lia Ghiurău cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Încheierii din 15 februarie 2010, pronunțată de Tribunalul Bihor, în contradictoriu cu intimații Banca Comercială Intesa Sanpaolo România S.A. — Sucursala Oradea și Societatea Comercială „SMO” — S.R.L. Oradea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 146 lit. d), deoarece „instanța judecătorească s-a substituit atribuțiilor Curții Constituționale”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Gheorghe Ghiurău și Lia Ghiurău în Dosarul nr. 3.180/271/C/2008-R al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, dispozițiile Legii nr. 47/1992 au fost modificate prin Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010. În urma republicării Legii nr. 47/1992 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, dispozițiile acestei legi au fost renumerotate, astfel că soluția legislativă criticată de autorul excepției se regăsește în dispozițiile alin. (5) al art. 29 din lege, care au următorul conținut: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației puterilor în stat și principiul supremației legilor și Constituției și ale art. 146 lit. d) privind atribuțiile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin numeroase decizii, de exemplu Decizia nr. 607 din 15 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 25 ianuarie 2006, și Decizia nr. 494 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 21 iunie 2006.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că aceste dispoziții sunt norme de procedură, pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții de neconstituționalitate care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională.

Deci, această procedură face posibilă doar pronunțarea în situațiile date asupra oportunității sesizării Curții Constituționale, instanța de judecată având rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 524

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, ale art. 31 alin. (1) și ale art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, ale art. 31 alin. (1) și ale art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hollital” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 6.223/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.223/62/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, ale art. 31 alin. (1) și ale art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hollital” — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de judecătorul-sindic prin care s-a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva autorului excepției de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare dreptului la un proces echitabil, întrucât, prin instituirea unei prezumții de insolvență, creează o situație nefavorabilă debitorului care va trebui să probeze inexistența stării de insolvență. De asemenea, se consideră că art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006 reprezintă un temei de drept suplimentar, nejustificat, pus la îndemâna creditorului pentru valorificarea drepturilor sale, deși acesta mai are la dispoziție și alte instrumente juridice pentru valorificarea pretențiilor sale, precum Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 și prevederile Codului civil. În sfârșit, se susține că dreptul la un proces echitabil este încălcat și prin decăderea debitorului din dreptul de a solicita reorganizarea judiciară după ce a contestat starea de insolvență.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, ale art. 31 alin. (1) și ale art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6: *„În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:*

1. *insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile:*

a) *insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;*

[...]

6. *prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile;*

— Art. 31 alin. (1): *„(1) Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:*

a) *cuantumul și temeiul creanței;*
b) *existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;*

c) *existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;*

d) *declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare”.*

— Art. 33 alin. (1), (2) și (4): *„(1) În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului.*

(2) În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa

este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară. [...]

(4) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2)."

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 21 privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

1. Prin Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 au fost modificate, iar noul text legal nu numai că nu preia soluția legislativă cuprinsă în reglementarea contestată, dar este chiar în sensul dorit de autorul excepției. După modificările operate, dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din lege prevăd că „1. insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile:

a) insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă;

[...]

6. prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 90 de zile. Creditorii, inclusiv cei bugetari, vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la pct. 12.”

În aceste condiții, Curtea observă că dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992; astfel, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate care privește dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hollital” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 6.223/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (1) și ale art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

2. În privința dispozițiilor art. 31 alin. (1) și art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006, Curtea s-a mai pronunțat în raport cu o critică identică de neconstituționalitate prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008. Cu acel prilej, Curtea a constatat că, pentru valorificarea creanțelor sale, creditorul este îndreptățit să acționeze pe orice cale legală, iar dacă debitorul nu este în insolvență, își poate lichida oricând datoriile, prevenind deschiderea ori determinând închiderea acestei proceduri, astfel încât principiul ocrotirii în mod egal a proprietății private este pe deplin aplicabil atât în privința proprietății debitorului, cât și a creanțelor creditorilor.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 85/2006, Curtea a constatat că aceasta are în vedere, de fapt, doar interzicerea debitorului de a mai solicita reorganizarea judiciară după ce anterior a contestat existența stării de insolvență, iar contestația i-a fost respinsă.

În legătură cu aceasta, Curtea a reținut că garantarea libertății economice trebuie să aibă loc, în mod egal, pentru toți cei care desfășoară o activitate economică. Astfel, garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Curtea a mai arătat că restrângerea anumitor drepturi ale debitorului nu duce însă la dispariția totală a acelor drepturi. Astfel, debitorul are posibilitatea de a opta între acceptarea soluției cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și propunerea unui plan de reorganizare sau contestarea soluției de deschidere a procedurii insolvenței, contestare care însă nu trebuie să tindă spre o simplă tergiversare a cauzei. În plus, chiar dacă va fi respinsă contestația, un plan de reorganizare va putea fi propus de administratorul-judiciar sau de către creditorii. Prin urmare, Curtea a concluzionat că legea pune la dispoziție mai multe căi prin care debitorul își poate valorifica drepturile sale, inclusiv prin exercitarea accesului liber la justiție.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 597

din 5 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Cristinel Uscatu în Dosarul nr. 3.262/30/2010 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.878D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Victor Stroe în Dosarul nr. 13.309.04/303/2010 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal este prezent reprezentantul autorului excepției, doamna avocat Xenia Oproiu din cadrul Baroului București, lipsind părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.014 D/2010 și nr. 3.878 D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul autorului excepției Victor Stroe este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.878 D/2010 la Dosarul nr. 3.014 D/2010, care a fost primul înregistrat.

Având cuvântul pentru autorul excepției Victor Stroe, apărătorul acestuia solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Invocând dispozițiile art. 23 din Constituție privind libertatea individuală, arată că la acest moment ar fi cazul ca autorul excepției să fie pus în libertate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

După încheierea dezbaterilor se prezintă Victor Stroe, care solicită admiterea excepției, învederând o serie de elemente de fapt care privesc cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Depune la dosar un set de înscrisuri.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea penală nr. 70/CC din 28 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.262/30/2010, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Cristinel Uscatu.

Prin Încheierea din 13 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.309.04/303/2010, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Victor Stroe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în dosarele conexe, se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece îl califică direct pe inculpat ca ar fi săvârșit o infracțiune, dispunerea arestării pe un asemenea temei implicând, în mod evident, pronunțarea unui judecător „asupra faptului că inculpatul a săvârșit o infracțiune, anterior pronunțării unei hotărâri definitive de condamnare”. Nu se poate reține că folosirea de către legiuitor a sintagmei „a săvârșit o infracțiune” are o semnificație pur tehnică, în condițiile în care legiuitorul, în dispozițiile art. 143 din Codul de procedură penală, nu folosește această sintagmă, ci condiționează aplicarea acestor dispoziții legale de existența probelor sau indiciilor temeinice că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală. Astfel, analizând comparativ cele două norme din Codul de procedură penală (art. 143 și art. 148), ce constituie condiții *sine qua non* pentru luarea măsurii arestării preventive, se observă o diferență de esență: dacă prima sintagmă se referă la existența unor probe sau indicii temeinice potrivit cărora inculpatul a săvârșit o faptă penală, dispozițiile art. 148 teza finală din Codul de procedură penală se referă la săvârșirea de către inculpat a unei infracțiuni. Se conchide în sensul că „este o contradicție evidentă între formularea textului constituțional și cel al normei de procedură penală”, ceea ce determină neconstituționalitatea acestei norme.

Tribunalul Timiș — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată „în condițiile în care existența unor probe de natură a justifica luarea măsurii preventive nu se confundă cu existența vinovăției pe fond a inculpatului”. Pe de altă parte, Codul de procedură penală pune la dispoziția inculpaților mai multe mijloace procedurale pentru contestarea măsurii, precum și pentru verificarea periodică a menținerii acestor temeiuri, atât prin verificările periodice făcute de judecător, dar și prin aceea că beneficiază de judecarea pe fond a cauzei un alt complet de judecată.

Judecătoria Sectorului 6 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece din interpretarea dispozițiilor legale criticate nu rezultă că inculpatul este considerat vinovat de săvârșirea infracțiunii, ci se constată numai că există probe sau indicii că inculpatul a săvârșit o infracțiune de o anumită gravitate, temei suficient pentru a se putea lua măsura arestării preventive, ca mijloc pentru desfășurarea normală a procesului penal.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre următoarele cazuri: [...] f) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 23 alin. (11) care consacră prezumția de nevinovăție, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că din interpretarea dispozițiilor legale criticate nu rezultă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, fapt care nu poate fi stabilit decât prin hotărâre judecătorească de condamnare rămasă definitivă. De asemenea, folosirea de către legiuitor a termenului „infracțiune” are o semnificație pur tehnică, acesta desemnând încadrarea faptei cu privire la care există probe sau indicii temeinice că a fost săvârșită de inculpat, într-un anumit text de lege, care

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Cristinel Uscatu în Dosarul nr. 3.262/30/2010 al Tribunalului Timiș — Secția penală și de Victor Stroe în Dosarul nr. 13.309.04/303/2010 al Judecătorei Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

